

Kao u mnogobrojnim dosadašnjim projektima Udruženja Šansa za roditeljstvo, osnova za svaki naredni korak svakako je komunikacija sa parovima i pojedincima koji leče neplodnost, što dalje inicira našu težnju za poboljšanjem uslova i kvaliteta lečenja neplodnosti biomedicinski potpomognutom oplodnjom. Ovogodišnja Nedelja (ne)plodnosti je iznedrila jedno jako dobro istraživanje koje će poslužiti kao sam početak nekih veoma bitnih napora organizacije da poboljša uslove lečenja sa dva aspekta.

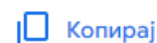
Najpre bismo se fokusirali na kvalitet lečenja, odnosno na sam broj embriona dobijenih u jednom postupku što ova anketa nedvosmisleno pokazuje. Uzorak od više od 500 anketiranih jasno ukazuje na to da bismo morali da se potrudimo da jedan postupak stimulacije dovede do malo većeg broja embriona. Svakako, ovo je samo početak prikupljanja informacija i eventualnog nastojanja da se nešto promeni u samom postupku vantelesne oplodnje, kao i pristupu lekara jer mnogo komentara pacijenata koji ukazuju na neadekvatan pristup i lekara i medicinskog osoblja.

U nastavku ćemo predstaviti rezultate ankete i zaključke do kojih smo došli analizirajući dobijene odgovore:

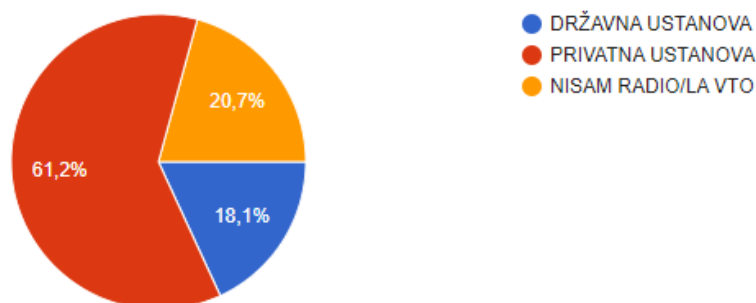
Najviše anketiranih je starosti od 35 do 40 godina što nam govori da tek nakon 35. godine zaista počinjemo da razmišljamo o deci i proširenju porodice. Ono što je posebno zabrinjavajuće je da je 92% anketiranih starosti od 30 do 50 godina, a to odmah uzrokuje mišljenje da se pre 30. godine samo u retkim slučajevima planiraju deca. Samo 6% svih učesnika ima između 25 i 30 godina.

Veliki broj parova se opredelilo za privatne klinike, dakle veći broj – trostruki broj postupaka vantelesne oplodnje se uradi u privatnoj klinici.

DA LI STE POSTUPAK VANTELESNE OPLODNJE RADILI U PRIVATNOJ ILI DRŽAVNOJ USTANOVI?

569 одговора

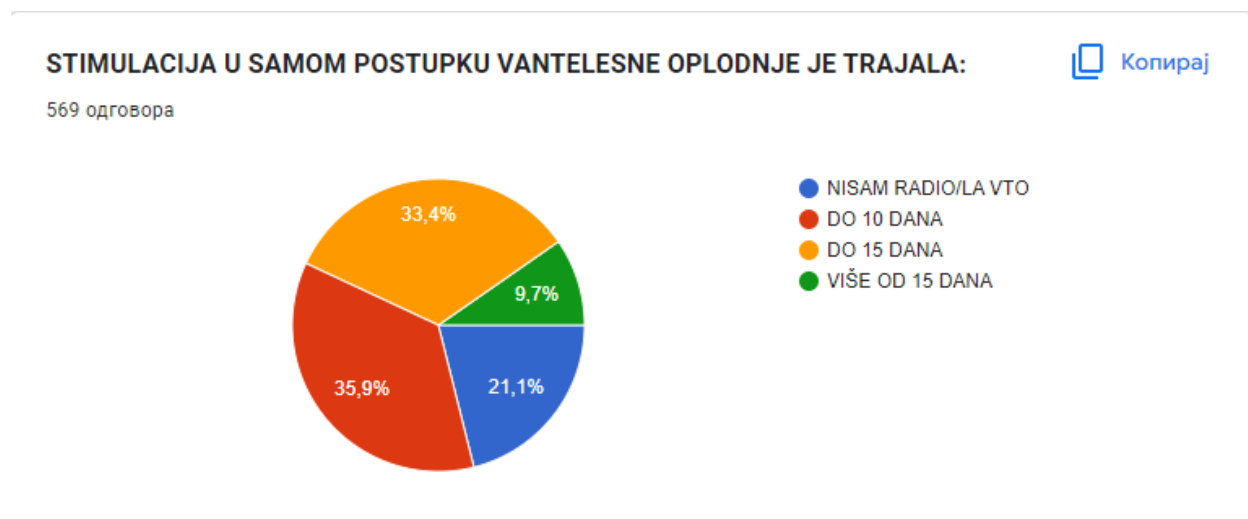

Više od 80% anketiranih čeka bebu više od dve godine, a čak 53% svih anketiranih čeka roditeljstvo duže od 5 godina što nam govori da, iako velika većina ljudi pristupi lečenju i ispitivanjima od 30. do 35. godine života, ponovo je čekanje prilično dugo, dakle polovina čeka dete više od 5 godina.

Tokom 1204 postupka vantelesne oplodnje, njih 1145 je došlo do transfera, dok su preostali postupci završeni pre tog dela, bez embriona koji se mogu koristiti u daljem lečenju.

Rezultati ankete o trajanju same stimulacije pokazuju sledeće rezultate:

Od ukupnog broja stimulisanih postupaka njih 36% je obuhvatalo stimulaciju u trajanju od 10 dana, 33% je obuhvatalo stimulaciju u trajanju od 15 dana, a kod oko 10% stimulacija je trajalo više od 15 dana.

Malo smo se okrenuli i računanju dobijenih jajnih ćelija i embriona. Taj podatak je veoma važan za nas, jer pokazuje kvalitet stimulacije, stručnost lekara, kvalitet same procedure – odnosno ocenjuje kvalitet usluge u Srbiji. Naše brojke su sledeće:

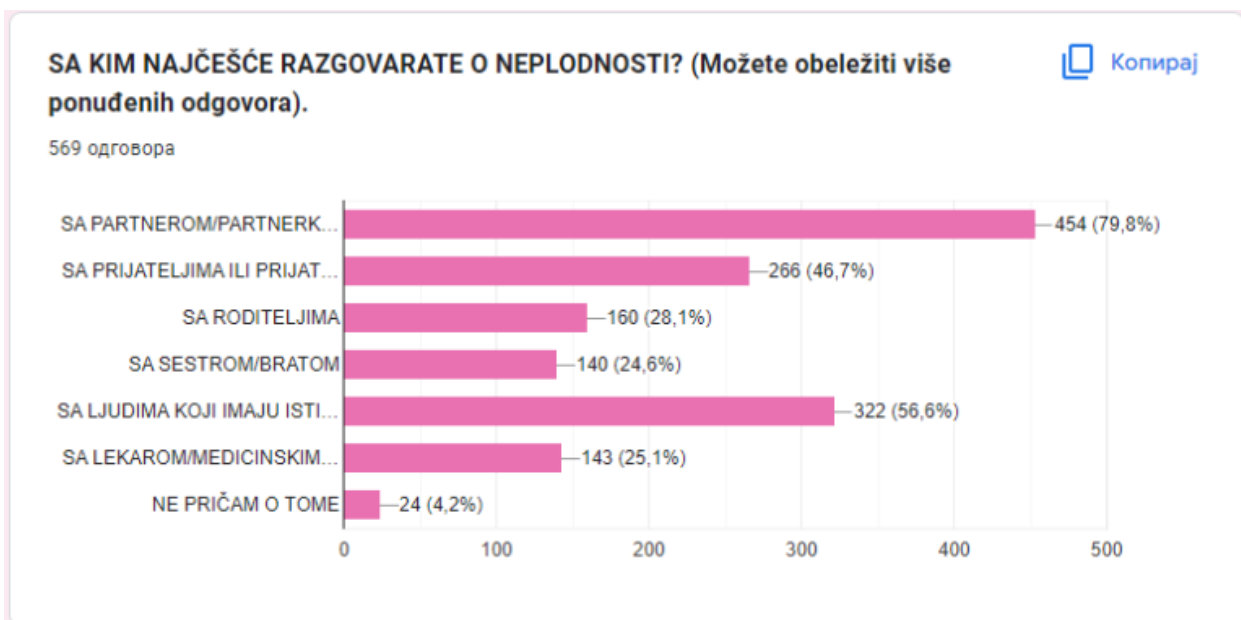
U 445 postupaka vantelesne oplodnje dobijeno je 2100 jajnih ćelija što je 4.7 ćelija po postupku, ali ukupno svega 1393 embriona, što nažalost znači 2.5 embriona po postupku. Naravno, treba uraditi detaljnu statistiku da bi se dobio detaljniji rezultat u skladu sa tačnim godinama učesnika.

DRUGI DEO NAŠEG FOKUSA JE BILA TEMA O KOMUNICIRANJU SA LJUDIMA IZ OKRUŽENJA KADA JE U PITANJU LEČENJE STERILITETA. KOMUNIKACIJA SA OKRUŽENJEM JE VEOMA BITNA, JER TOKOM LEČENJA PODRŠKA JE PREKO POTREBNA. U SRBIJI (A I ŠIRE) STERILITET SE PRIPISUJE ŽENI U VEĆINI SLUČAJEVA, A PAR OSEĆA NEPRIJATNOST ZBOG PROBLEMA KOJI IMA I SA KOJIM BORBA NIJE LAKA. ZBOG SVEGA TOGA,

PODRŠKA JE NEOPHODNA, JER POMAŽE DA SE BORBA ZAVRŠI SA POZITIVNIM USPEHOM. JAKO PUNO KOMENTARA JE PRISTIGLO SA ČINJENICOM DA ŽENA DOLAZI U SITUACIJU DA IZGUBI ZAPOSLENJE ILI BIVA DEGRADIRANA UKOLIKO SE OTKRIJE DA PLANIRA POSTUPAK VANTELESNE OPLODNJE. ZBOG NEDOSTATKA VREMENA I NEMOGUĆNOSTI DA ODSUSTVUJE SA POSLA, MNOGO ŽENA IMA POTEŠKOĆE U PRIPREMI NALAZA ZA KOMISIJU ILI SAMU PROCEDURU VANTELESNE OPLODNJE, ILI ODLASKA NA NEKU OD PRIPREMNIH INTERVENCIJA. TO JE NEDOPUSTIVO, I KAO DRUŠTVO SMO OBAVEZNI DA TO PROMENIMO.

U nastavku su informacije o tome koliko i sa kim razgovaramo na temu steriliteta.

Većina ljudi, skoro njih 80% razgovara sa partnerom o svom problemu, ali porazavajuća je statistika da samo 28% njih razgovara o ovom problemu i sa roditeljima, a još manje od toga sa bratom ili sestrom. Preko 57% ljudi razgovara i sa drugim ljudima koji imaju isti ili sličan problem. Mnogo puta smo o tome govorili i zaista smatramo da je jako važno da međusobno razgovaramo i delimo iskustva, jer je to jedna specifična i vrlo delotvorna podrška.

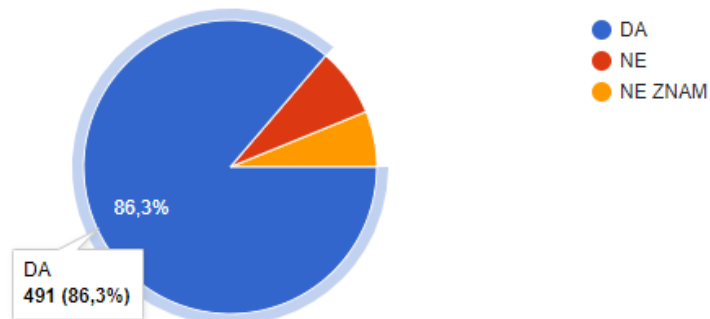

Zaista veliki broj ljudi, njih preko 86% poznaje nekoga ko ima sličan problem, a četvrtina svih ispitanika jeste osetila neprihvatanje društva u kom se kreće i živi. Oko 60% anketiranih smatra da informacije nisu dovoljno zastupljene i dostupne.

DA LI U OKRUŽENJU IMATE PAROVE I POJEDINCE KOJI SE SUSREĆU SA PROBLEMOM NEPLODNOSTI?

Копирај

569 одговора

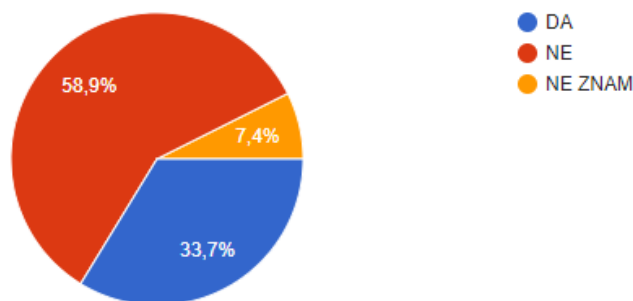

Polovina ispitanika ne nailazi na razumevanje ili ga ne prepoznaje, što je zaista zabrinjavajuće!!! Više od polovine ima poteškoća sa pitanjima koje im društvo postavlja na ovu temu, dok skoro svi ispitanici, odnosno više od 92% smatra da treba više da se govori o ovoj temi u javnosti.

DA LI MISLITE DA SU INFORMACIJE O LEČENJU NEPLODNOSTI DOVOLJNO ZASTUPLJENE I DOSTUPNE?

Копирај

569 одговора

Pristiglo nam je jako puno komentara i poruka o onima koji su, na neki način, deo našeg puta ka stvaranju novog života – lekarima, medicinskom osoblju, porodici, okruženju, poslodavcima... Komentari se najčešće odnose na elementarne stvari i verujemo da nije problem promeniti stvari na bolje u nekoj meri. Prenećemo samo neke poruke koje su stigle do nas, a svakako ih sve uzimamo u obzir kako bismo kao organizacija imali u planu aktivnosti koje će poboljšati stanje u lečenju steriliteta i društveni pogled na to.

Rekli ste nam šta vam najčešće smeta:

- Smeta mi nerazumevanje okoline, i to što se ponekad na klinikama osećam bespomoćno jer ne dobijam dovoljno informacija.
- Najčešće, da oni koji nisu dovoljno upoznati sa problemom, dozvoljavaju sebi da dele savete, ali i da bez zadržke ispituju. Neprijatno je i nepotrebno.
- Najčešće su to bili komentari nebitnih ljudi o tome šta više čekamo. A kad je VTO uspela, umesto da se raduju sa nama, govorili su nam da kad nismo na vreme, moramo sad da ljuljamo bebu.
- Gubitak posla zbog odlazaka na postupke vantelesne oplodnje, ubeđivanje od strane doktora da sam premlada da bih isla na VTO, nedostatak osnovnih medicinskih sredstava u bolnici gde sam prikupljala nalaze za VTO, pa sam bila prinuđena da radim privatno bez mogućnosti refundiranja troškova.
- Nerazumevanje težine našeg problema, koliko je to dug i bolan put. Umanjenje našeg problema. Nerazumevanje između generacija, naših roditelja i nas.
- Nerazumevanje, ismevanje okoline zbog neplodnosti, sažaljenje, potcenjivanje kao da ne vredimo ni suprug ni ja zato što nemamo decu i za okolinu bukvalno nemamo prava da živimo i uživamo u životu. I uglavnom mene krive za neplodnost, onda davanje saveta, neki kazu da se razvedemo, dok drugi govore opustite se itd.
- Nedovoljna informisanost lekara u nadležnom Domu zdravlja.
- Medicinski stručnjaci moraju biti više edukovani za pažljiv razgovor sa ljudima sa ovim problemom.
- Nehuman pristup određenih ginekologa u smislu njihove nebrige o izgovorenim rečima koje mogu ženu da uvrede s obzirom na ovaj čitav osetljivi proces kroz koji prolazimo.
- Nedovoljno komunikacije, lekarski rečnik meni nerazumljiv.
- Najveći problem sa medicinskim osobljem je što se nedovoljno posvećuje problemu, još uvek ne znam šta je razlog mog infertiliteta (sekundarnog jer sam pet puta prirodno ostala u drugom stanju, bez porođaja), procedure su slične za različite slučajeve.
- Nedostatak stručne psihološke podrške u okviru postupka.
- Hladan odnos medicinskih sestara i davanje informacija na brzinu.
- Trebalo bi da postoji malo više razumevanja od strane poslodavca, kad mi trebaju slobodni dani za odrađivanje analiza, pripremu dokumentacije, sam postupak.
- Familija najbliža pokazuje veliko nerazumevanje, razlog je neznanje.
- Zabrinutost da ću ostati bez posla dok sam na bolovanju.
- Nedostatak podrške partnera i roditelja.
- Mislim da treba uticati na klinike da kvalitetnije i individualnije pristupaju svakom paru, osim što država bezgranično finansira pokušaje VTO, što je mislim i kontraproduktivno, jer se radi na kvantitetu.

Online anketa je anonimna, i u njoj je učestvovalo 569 osoba.